

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

9 iulie 2020*

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Articolul 7 punctul 2 – Competență judiciară în materie delictuală sau cvasidelictuală – Locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă – Locul materializării prejudiciului – Manipularea datelor referitoare la emisiile de gaze de eșapament ale unor motoare produse de un constructor de automobile”

În cauza C-343/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Landesgericht Klagenfurt (Tribunalul Regional din Klagenfurt, Austria), prin decizia din 17 aprilie 2019, primită de Curte la 30 aprilie 2019, în procedura

Verein für Konsumenteninformation

împotriva

Volkswagen AG,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, domnii M. Safjan (raportor) și L. Bay Larsen, doamna C. Toader și domnul N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Verein für Konsumenteninformation, de M. Poduschka și A. Klauser, Rechtsanwälte;
- pentru Volkswagen AG, de T. Kustor și S. Prossinger, Rechtsanwälte;
- pentru guvernul Regatului Unit, de F. Shibli și Z. Lavery, în calitate de agenți, asistați de B. Lask, barrister;
- pentru Comisia Europeană, de M. Heller și M. Wilderspin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 2 aprilie 2020,

* Limba de procedură: germană.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 7 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Verein für Konsumenteninformation, o asociație pentru informarea consumatorilor, cu sediul la Viena (Austria) (denumită în continuare „VKI”), pe de o parte, și Volkswagen AG, un constructor de automobile constituit sub forma unei societăți pe acțiuni de drept german, cu sediul la Wolfsburg (Germania), pe de altă parte, în legătură cu răspunderea acesteia pentru prejudiciile care rezultă din încorporarea în vehiculele cumpărate de consumatori austrieci a unui program care manipulează datele referitoare la emisiile de gaze de eșapament.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul nr. 1215/2012

- 3 Considerentele (15) și (16) ale Regulamentului nr. 1215/2012 sunt redactate după cum urmează:
 - „(15) Normele de competență ar trebui să prezinte un mare grad de previzibilitate și să se întemeieze pe principiul conform căruia competența este determinată, în general, de domiciliul pârâtului. Astfel, competența ar trebui să fie întotdeauna determinată pe baza acestui criteriu, cu excepția câtorva situații bine definite în care materia litigiului sau autonomia părților justifică un alt punct de legătură. În cazul persoanelor juridice, domiciliul trebuie să fie definit în mod independent, în vederea ameliorării transparenței normelor comune și a evitării conflictelor de competență.
 - (16) În afară de instanța domiciliului pârâtului, ar trebui să existe și alte instanțe autorizate în temeiul unei legături strânse între instanță și acțiune sau în scopul bunei administrări a justiției. Existența unei legături strânse ar trebui să asigure securitatea juridică și să evite posibilitatea de a se introduce o acțiune împotriva pârâtului în fața unei instanțe dintr-un stat membru care nu era previzibilă în mod rezonabil de către acesta. Acest lucru este important în special în litigiile privind obligații necontractuale care rezultă din încălcări ale intimității și ale drepturilor legate de personalitatea sa, inclusiv privind calomnia.”
- 4 Capitolul II din Regulamentul nr. 1215/2012, intitulat „Competența”, conține printre altele secțiunea 1, intitulată „Dispoziții generale”, și secțiunea 2, intitulată „Competențe speciale”. Articolul 4 alineatul (1) din acest regulament, care figurează în secțiunea 1, prevede:

„Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor respectivului stat membru.”

- 5 Articolul 7 din Regulamentul nr.º1215/2012, care figurează în secțiunea 2 din capitolul II al acestuia, are următorul cuprins:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

[...]

2. în materie delictuală și cvasidelictuală, în fața instanțelor de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă;

[...]”

Regulamentul Roma II

- 6 Articolul 6 din Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale („Roma II”) (JO 2007, L 199, p. 40, denumit în continuare „Regulamentul Roma II”), intitulat „Concurența neloială și actele care îngădesc libera concurență”, prevede la alineatul (1):

„Legea aplicabilă obligațiilor necontractuale care decurg dintr-un act de concurență neloială este legea țării în care sunt sau pot fi afectate relațiile concurențiale sau interesele colective ale consumatorilor.”

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

- 7 VKI, al cărei obiect statutar include misiunea de a susține în fața instanțelor drepturile pe care i le-au cedat consumatorii în scopurile acțiunii în justiție, a introdus, la 6 septembrie 2018, o acțiune în fața Landesgericht Klagenfurt (Tribunalul Regional din Klagenfurt, Austria), solicitând ca Volkswagen să fie obligată să îi plătească suma de 3 611 806 euro, pe lângă cheltuielile accesorii, și să fie declarată responsabilă pentru toate prejudiciile care nu sunt cuantificabile încă și/sau care se vor produce în viitor.
- 8 În susținerea cererii, VKI se întemeiază pe răspunderea delictuală și cvasidelictuală a Volkswagen, invocând faptul că cei 574 de consumatori care i-au cedat drepturile în vederea acțiunii principale au achiziționat în Austria vehicule noi sau de ocazie echipate cu un motor EA 189 înainte de dezvăluirea către public, la 18 septembrie 2015, a manipulării operate de Volkswagen asupra datelor referitoare la emisiile de gaze de eșapament ale acestor vehicule. În opinia VKI, aceste motoare sunt prevăzute cu un „dispozitiv de invalidare” care este ilegal în raport cu Regulamentul (CE) nr. 715/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2007 privind omologarea de tip a autovehiculelor în ceea ce privește emisiile provenind de la vehiculele ușoare pentru pasageri și de la vehiculele ușoare comerciale (Euro 5 și Euro 6) și privind accesul la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor (JO 2007, L 171, p. 1). Ar fi vorba despre un program care permite afișarea, în cadrul încercărilor și măsurărilor, a unor emisii de gaze de eșapament care respectă valorile maxime impuse, deși, în condiții reale, și anume în timpul utilizării pe șosea a vehiculelor vizate, substanțele poluante emise efectiv ating proporții care depășesc de mai multe ori plafoanele prescrise. Doar prin utilizarea acestui program care manipulează datele referitoare la aceste emisii, Volkswagen ar fi putut obține pentru vehiculele echipate cu un motor EA 189 omologarea de tip prevăzută de reglementarea Uniunii.

- 9 În opinia VKI, prejudiciul pentru proprietarii acestor vehicule rezidă în faptul că, dacă ar fi avut cunoștință de manipularea în cauză, fie s-ar fi abținut să cumpere un asemenea vehicul, fie ar fi obținut o reducere a prețului cu cel puțin 30 %. Întrucât vehiculele în discuție au de la început un viciu, valoarea lor de piață și, prin urmare, prețul lor de cumpărare ar fi fost net inferioare prețului care a fost plătit efectiv. Diferența ar reprezenta un prejudiciu care dă naștere unui drept la reparare.
- 10 Pentru a justifica competența internațională a instanței de trimitere, VKI se întemeiază pe articolul 7 punctul 2 din Regulamentul nr.º1215/2012. Încheierea contractului de vânzare, plata prețului de achiziție și predarea sau livrarea vehiculelor în cauză ar fi avut loc toate în aria de competență a acestei instanțe. Nu ar fi vorba despre un simplu prejudiciu consecutiv cumpărării vehiculelor, ci despre un prejudiciu inițial care justifică competența instanței menționate. Acesta ar consta într-o micșorare a patrimoniului fiecărui consumator vizat, suferită cel mai devreme la data cumpărării și a predării vehiculelor în cauză la locul de livrare și, prin urmare, în aria instanței de trimitere. În acest loc comportamentul Volkswagen susceptibil de a angaja răspunderea sa delictuală și-ar fi produs pentru prima oară efectele și ar fi prejudiciat în mod direct consumatorii vizați.
- 11 Volkswagen concluzionează în sensul respingerii acțiunii VKI și contestă competența internațională a instanței de trimitere în raport cu articolul 7 punctul 2 din Regulamentul nr.º1215/2012.
- 12 Această instanță are îndoieli cu privire la aspectul dacă, în speță, simpla cumpărare a vehiculelor în cauză de la comercianți de autovehicule stabiliți în Austria și livrarea acestor vehicule în Austria sunt suficiente în sine pentru a justifica competența instanțelor austriece în raport cu această dispoziție. Din jurisprudența Curții și în special din Hotărârea din 19 septembrie 1995, *Marinari* (C-364/93, EU:C:1995:289, punctele 14 și 15), ea trage concluzia că instanța forului în materie delictuală sau cvasidelictuală nu este deschisă victimelor directe decât în măsura în care ele invocă un prejudiciu inițial, iar nu simple prejudicii consecutive.
- 13 Astfel, instanța menționată apreciază că programul care permite manipularea datelor referitoare la emisiile de gaze de eșapament ale vehiculelor vizate a produs un prejudiciu inițial, în timp ce prejudiciul invocat de VKI constând într-o reducere a valorii acestor vehicule reprezintă un prejudiciu consecutiv, care rezultă din faptul că vehiculele menționate sunt afectate de un viciu material.
- 14 Pe de altă parte, instanța de trimitere ridică problema dacă prejudicii pur patrimoniale care rezultă din fapte de natură să angajeze răspunderea delictuală pot întemeia competența în raport cu articolul 7 punctul 2 din Regulamentul nr.º1215/2012.
- 15 Această instanță arată că, în lumina Hotărârii din 16 iunie 2016, *Universal Music International Holding* (C-12/15, EU:C:2016:449), anumite aspecte din litigiul principal militează în favoarea stabilirii locului de producere a prejudiciului în cauză în Germania. Chiar dacă acest prejudiciu s-a materializat, potrivit tezei VKI, prin cumpărarea și livrarea în Austria a vehiculelor echipate cu un program care manipulează datele referitoare la emisiile de gaze de eșapament, toate cererile de despăgubire ar privi, în privința faptelor, un singur lucru, și anume comportamentul culpabil reproșat Volkswagen care a avut loc la sediul acestei societăți, așadar în Germania. Din perspectiva organizării utile a procesului și în special din cauza proximității față de obiectul litigiului și pentru facilitarea administrării probei, instanțele germane ar fi astfel în mod obiectiv mai apte să determine răspunderea pentru prejudiciile invocate. În plus, competența instanțelor de la locul de cumpărare a vehiculelor în cauză și de livrare a lor către ultimul utilizator, printre care figurează de asemenea dobânditori de vehicule de ocazie, nu ar răspunde în mod necesar cerinței de previzibilitate a competenței judiciare.
- 16 În sfârșit, instanța de trimitere ridică problema dacă recunoașterea competenței internaționale a instanțelor austriece ar fi compatibilă cu interpretarea strictă a normelor de competență speciale prevăzute de Regulamentul nr.º1215/2012, astfel cum este impusă de jurisprudența Curții.

- 17 În aceste condiții, Landesgericht Klagenfurt (Tribunalul Regional din Klagenfurt) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 7 punctul 2 din Regulamentul [...] nr. 1215/2012 [...] trebuie interpretat în sensul că, într-o situație cum este cea din litigiul principal, «locul unde s-a produs [...] fapta prejudiciabilă» poate fi considerat locul dintr-un stat membru în care a survenit prejudiciul, dacă acest prejudiciu constă exclusiv într-o pierdere financiară care este consecința directă a unui act susceptibil să angajeze răspunderea delictuală săvârșit într-un alt stat membru?”

Cu privire la admisibilitate

- 18 În observațiile sale scrise, VKI susține că cererea de decizie preliminară este inadmisibilă, întrucât întrebarea adresată ar fi în același timp lipsită de interes și ipotetică.
- 19 Totuși, potrivit unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub propria răspundere și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de relevanță. Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei cereri formulate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care îi sunt adresate (a se vedea în special Hotărârea din 7 mai 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, punctul 22 și jurisprudența citată).
- 20 În speță, cererea de decizie preliminară trebuie să fie declarată admisibilă, din moment ce reiese din decizia de trimitere că interpretarea solicitată a articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012 este necesară pentru a se stabili dacă instanța de trimitere este competentă în temeiul acestei dispoziții să statueze cu privire la litigiul principal.

Cu privire la întrebarea preliminară

- 21 Prin intermediul întrebării adresate, instanța de trimitere solicită să se stabilească în esență dacă articolul 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, atunci când anumite vehicule au fost echipate ilegal într-un stat membru de către constructorul lor cu un program care manipulează datele referitoare la emisiile de gaze de eșapament înainte de a fi achiziționate de la un terț într-un alt stat membru, locul materializării prejudiciului se situează în acest ultim stat membru.
- 22 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în măsura în care, în conformitate cu considerentul (34) al Regulamentului nr. 1215/2012, acesta abrogă și înlocuiește Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74), care a înlocuit el însuși Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32, Ediție specială, 19/vol. 10, p. 3), astfel cum a fost modificată prin convențiile succesive referitoare la aderarea noilor state membre la această convenție (denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles”), interpretarea dată de Curte dispozițiilor acestor din urmă instrumente juridice rămâne valabilă și pentru Regulamentul nr. 1215/2012 atunci când dispozițiile respective pot fi calificate ca „echivalente” (Hotărârea din 29 iulie 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, punctul 23 și jurisprudența citată). Or, acesta este cazul articolului 5 punctul 3 din Convenția de la Bruxelles și din Regulamentul nr. 44/2001, pe de

o parte, și al articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012, pe de altă parte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 31 mai 2018, Nothartová, C-306/17, EU:C:2018:360, punctul 18 și jurisprudența citată).

- 23 Astfel cum a statuat Curtea în mod repetat în jurisprudența sa referitoare la aceste dispoziții, noțiunea de „locul unde s-a produs [...] fapta prejudiciabilă” vizează atât locul materializării prejudiciului, cât și pe cel unde s-a produs evenimentul cauzator al acestui prejudiciu, astfel încât pârâtul poate fi acționat în justiție, la alegerea reclamantului, în fața instanței de la unul dintre cele două locuri (Hotărârea din 16 iulie 2009, Zuid-Chemie, C-189/08, EU:C:2009:475, punctul 23, precum și Hotărârea din 29 iulie 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, punctul 25 și jurisprudența citată).
- 24 În speță, pe de o parte, reiese din dosarul de care dispune Curtea că locul unde s-a produs evenimentul cauzator se află în statul membru pe teritoriul căruia autovehiculele în cauză au fost echipate cu un program care manipulează datele referitoare la emisiile de gaze de eșapament, și anume Germania.
- 25 În ceea ce privește, pe de altă parte, locul materializării prejudiciului, trebuie să se determine unde se situează acest loc în împrejurări precum cele din litigiul principal, mai exact atunci când consecințele prejudiciabile nu s-au manifestat decât ulterior achiziționării vehiculelor în cauză într-un alt stat membru, în speță în Austria.
- 26 În această privință, instanța de trimitere amintește, în mod precis, că, potrivit unei jurisprudențe constante, noțiunea de „locul unde s-a produs [...] fapta prejudiciabilă” nu poate fi interpretată în mod extensiv astfel încât să includă orice loc unde pot fi resimțite consecințele prejudiciabile ale unei fapte care a cauzat deja un prejudiciu survenit efectiv în alt loc. În consecință, această noțiune nu poate fi interpretată în sensul că include locul în care victima pretinde că a suferit un prejudiciu patrimonial consecutiv unui prejudiciu inițial survenit și suferit de ea în alt stat (Hotărârea din 19 septembrie 1995, Marinari, C-364/93, EU:C:1995:289, punctele 14 și 15, precum și Hotărârea din 29 iulie 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, punctul 28 și jurisprudența citată).
- 27 Curtea a statuat de asemenea, în ceea ce privește articolul 5 punctul 3 din Convenția de la Bruxelles, că un prejudiciu care nu este decât consecința indirectă a prejudiciului suferit inițial de alte persoane care au fost în mod direct victime ale prejudiciului materializat în alt loc decât cel în care victima indirectă a suferit ulterior prejudiciul nu poate să constituie temeiul competenței jurisdicționale potrivit acestei dispoziții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 ianuarie 1990, Dumez France și Tracoba, C-220/88, EU:C:1990:8, punctele 14 și 22).
- 28 De asemenea, Curtea a statuat că consecințe prejudiciabile ulterioare nu pot sta la baza unei atribuirii de competență în temeiul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iulie 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, punctul 27 și jurisprudența citată).
- 29 În această situație, în procedura principală, reiese din dosarul de care dispune Curtea, sub rezerva aprecierii situației de fapt, a cărei efectuare este de competența instanței de trimitere, că prejudiciul pretins de VKI constă într-o diminuare a valorii vehiculelor în cauză, care rezultă din diferența dintre prețul pe care dobânditorul l-a plătit pentru un astfel de vehicul și valoarea reală a acestuia, din cauza instalării unui program care manipulează datele referitoare la emisiile de gaze de eșapament.
- 30 În consecință, deși aceste vehicule erau afectate de un viciu începând de la instalarea acestui program, trebuie să se considere că prejudiciul invocat nu s-a materializat decât în momentul cumpărării vehiculelor menționate, prin achiziționarea lor la un preț mai mare decât valoarea lor reală.

- 31 Un asemenea prejudiciu, care nu exista înainte de cumpărarea vehiculului de către dobânditorul final care se consideră lezat, constituie un prejudiciu inițial în sensul jurisprudenței amintite la punctul 26 din prezenta hotărâre, iar nu o consecință indirectă a prejudiciului suferit inițial de alte persoane, în sensul jurisprudenței citate la punctul 27 din prezenta hotărâre.
- 32 Pe de altă parte, contrar a ceea ce consideră instanța de trimitere, acest prejudiciu nu constituie nici un prejudiciu pur patrimonial.
- 33 Desigur, acțiunea în daune interese în discuție în litigiul principal urmărește obținerea unei compensații pentru reducerea valorii vehiculelor în discuție, estimată la 30 % din prețul lor de cumpărare, și anume o compensație financiară cuantificabilă. Totuși, așa cum a arătat Comisia Europeană în observațiile sale scrise, faptul că cererea de daune interese este exprimată în euro nu înseamnă că este vorba despre un prejudiciu pur patrimonial. Astfel, spre deosebire de cauzele în care s-au pronunțat Hotărârea din 10 iunie 2004, Kronhofer (C-168/02, EU:C:2004:364), Hotărârea din 28 ianuarie 2015, Kolassa (C-375/13, EU:C:2015:37), precum și Hotărârea din 12 septembrie 2018, Löber (C-304/17, EU:C:2018:701), în care investiții financiare determinaseră o scădere a activelor financiare ale persoanelor vizate, fără nicio legătură cu un bun material, în cauza principală este vorba despre un viciu care afectează vehicule, care sunt bunuri materiale.
- 34 Astfel, mai degrabă decât de un prejudiciu pur patrimonial, în speță este vorba despre un prejudiciu material care rezultă dintr-o pierdere de valoare a fiecărui vehicul vizat și care decurge din faptul că, odată cu dezvăluirea instalării programului care manipulează datele referitoare la emisiile de gaze de eșapament, plata efectuată pentru achiziționarea unui astfel de vehicul are drept contraprestație un vehicul afectat de un viciu și, prin urmare, cu o valoare mai mică.
- 35 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că, în cazul unei comercializări de vehicule echipate de constructorul lor cu un program care manipulează datele referitoare la emisiile de gaze de eșapament, prejudiciul suferit de dobânditorul final nu este nici indirect, nici pur patrimonial și se materializează la achiziționarea unui asemenea vehicul de la un terț.
- 36 În împrejurări precum cele vizate la punctele 34 și 35 din prezenta hotărâre, o astfel de interpretare a articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012 respectă obiectivul de previzibilitate a normelor de competență, vizat de considerentul (15) al acestui regulament, în măsura în care un constructor de automobile stabilit într-un stat membru care se dedă la manipulări ilicite ale unor vehicule comercializate în alte state membre se poate aștepta în mod rezonabil să fie chemat în judecată în fața instanțelor acestor state (a se vedea prin analogie Hotărârea din 28 ianuarie 2015, Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, punctul 56, și Hotărârea din 12 septembrie 2018, Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, punctul 35).
- 37 Astfel, contravenind cu bună știință prevederilor legale care i se impun, un asemenea constructor trebuie să se aștepte ca prejudiciul să se producă la locul unde vehiculul în cauză a fost achiziționat de o persoană care putea estima în mod legitim că acest vehicul era conform cu acele prevederi și care constată ulterior că dispune de un bun cu defect și de o valoare mai mică.
- 38 Această interpretare este conformă și cu obiectivele de proximitate și de bună administrare a justiției, vizate de considerentul (16) al Regulamentului nr. 1215/2012, în măsura în care, pentru a determina cuantumul prejudiciului suferit, instanța națională poate fi nevoită să evalueze condițiile pieței din statul membru pe teritoriul căruia a fost cumpărat vehiculul menționat. Or, instanțele acestui ultim stat membru sunt susceptibile să aibă acces cel mai ușor la mijloacele de probă necesare pentru realizarea acestor evaluări (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iulie 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, punctul 34).

- 39 În sfârșit, interpretarea menționată este conformă cu cerințele de coerență cuprinse în considerentul (7) al Regulamentului Roma II, în măsura în care, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din acesta, locul în care a survenit prejudiciul într-o cauză care implică un act de concurență neloială este locul în care „sunt sau pot fi afectate relațiile concurențiale sau interesele colective ale consumatorilor”. Un act precum cel în discuție în litigiul principal, care, întrucât este susceptibil să afecteze interesele colective ale consumatorilor ca grup, constituie un act de concurență neloială (Hotărârea din 28 iulie 2016, Verein für Konsumenteninformation, C-191/15, EU:C:2016:612, punctul 42), poate afecta aceste interese în orice stat membru pe teritoriul căruia produsul cu defect este cumpărat de consumatori. Astfel, potrivit Regulamentului Roma II, locul unde a survenit prejudiciul este locul în care este cumpărat un asemenea produs (a se vedea prin analogie Hotărârea din 29 iulie 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, punctul 35).
- 40 Având în vedere tot ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la întrebare că articolul 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, atunci când anumite vehicule au fost echipate ilegal într-un stat membru de către constructorul lor cu un program care manipulează datele referitoare la emisiile de gaze de eșapament înainte de a fi achiziționate de la un terț într-un alt stat membru, locul materializării prejudiciului se situează în acest ultim stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 41 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 7 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că, atunci când anumite vehicule au fost echipate ilegal într-un stat membru de către constructorul lor cu un program care manipulează datele referitoare la emisiile de gaze de eșapament înainte de a fi achiziționate de la un terț într-un alt stat membru, locul materializării prejudiciului se situează în acest ultim stat membru.

Semnături